Sen - - Muzikály

Zdál se mi sen, jenž ukrad mi spaní,
že za vstříctnost platíme, vysokou daní
a ve vlastním městě jsme my, jako cizí
s vírou jsem doufal, že s ránem sny mizí,
i vyšel jsem do ulic prodávat ryby
a doma jsem zjistil, že peníze chybí,
to vokrad mě zas jeden o mojí hrdost,
kde není pomocí nastoupí tvrdost.
Štěpáne! Vím na co asi narážíš,
myslím, že, že není tak zle.
Zrovna ty mě zarážíš!
Mluvíš, jak darebák.
Hle! Kdosi na odvetu, hodil kámen, já bych řek,
možná, že se pletu, že měl pekař vztek.
Jejich krev, bratři, je jiná než moje,
tolik jim patří, jsou drzí, tak co je,
jak je to možný, vždyť není jich víc,
stačí jen mžik a už nemají nic.
No, přesně tohle je ten správný lék,
jak vím jsme stejná krev a já bych řek',
že vy jste ti nejlepší, jste totiž naši,
dáme se do díla pomozte radši.
Najdeme meče, co předkové kovali,
pro nás tu zůstali, jak symbol práva, národu sláva,
listujte v kleče nebo vás povalí,
kam jsme se schovali před vlastní mší, jak srdce buší.
Teď běžte domů, emoce stranou,
pro vaše děti, pro zem milovanou,
zítra se sejdem všichni zas tady,
bez těch, kdo nepatří do naší řady.